

en saadan Bestemmelse maatte være støttet, har været mig aldeles fjern. Der er blevet bemærket med Hensyn til disse Lister, at der dog ikke ved dem vilde opnaaes det, som var tilfigtet. Naar Formaålet ikke gaaer videre, end hvad jeg her har tilladt mig at fremhæve som saadant, vil det blive opnaaet. Det er fremhævet i Motiverne, at det er Selvfølge, at de, der maatte blive opførte paa den særlige Liste, maatte gaae ud paa den almindelige Liste, men Meningen er jo heller ikke anden end den, at stræbe efter at faae en Garanti netop i den Retning, som jeg har tilladt mig at antyde, ved at der altid skal være Fire efter den særlige Liste; der tages ikke Noget ved, at de gaae ud af den almindelige Liste, der, navnlig naar den har været Gjenstand for Undersøgelse af det Udvalg, som skal udfille, vil komme til at bestaae af saadanne Borgere, der afgive fuldkommen Garanti for, at Rævningeretten behædes godt og retfærdigt.

Meningerne have udtalt sig noget forskjelligt med Hensyn til den Maade, hvorpaa Anklagemagten er bleven ordnet; der er Mogle, som have meent, at den var meget hensigtsmæssig, medens Andre have befrygtet, at den vilde kunne medføre Ulempe, og hvis jeg ikke tager meget fejl, har navnlig den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amt Bdie Valgtreds (Liebe) ytret, at Overanklagerens Stilling vilde blive særdeles byrdefuld, at han vilde blive overlæsset med Arbeide; jeg troer det ikke, saaledes som Forholdet er ordnet, idet han har 7 Medhjælpere, der kunne træde istedet for ham. Som allerede udhævet i Motiverne, vil han komme til at benytte disse Medhjælpere, saa at Arbeidet ikke vil blive mere trykkende for ham, end at han meget vel kan overkomme det; idet han selv besørger, hvad der nærmest tilkommer ham, vil han ved Siden deraf kunne faae Leilighed til at føre en fuldstændig Kontrol med sine Medhjælpere og de andre offentlige Anklagere, hvorom der er Spørgsmaal; netop den her foreslaaede Plan vil fjerne Betænkelighederne, forsaavidt man har tænkt sig, at Maskineriet vilde blive saa vidtløftigt, at der vilde blive Tale om at sende Atterne langt bort; det hele Forhold vil efter min Overbevisning gaae aldeles jævnt og ikke

medføre nogen Forhaling. En enkelt af de ærede Talere (C. Nimestad) har meent, at Anklagejendelsen, der bliver fordret i de Tilfælde, hvor en Sag skal henvises til Rævningeretten, ikke skulde være nødvendig; for mig ligger der i denne Bestemmelse om Anklagejendelsen en særdeles stor Garanti. Den samme ærede Taler har ligeledes sagt, at Overanklageren vilde komme til at danne en fjerde Statsmagt; ja, saa kunde man ogsaa sige, at Amtmanden efter den nuværende Lovgivning er en fjerde Statsmagt, thi det er jo ham, der dekretterer Aktion, og man kan jo, som en æret Rigsdagsmand (Klein) har ytret, ogsaa sige, at der ialtsald er en Overinstans, idet man kan henvende sig til Justitsministeriet, navnlig i de Tilfælde, hvor Amtmanden ikke har anlagt Sag; det kan skee, men det er Noget, som slet yderst sjældent. Om nu imidlertid Overanklageren ikke bliver en fjerde Statsmagt, kommer han dog til at have en særdeles stor Indflydelse; med Hensyn til de Beslutninger, som han vil tage, kommer han til at have en stor Myndighed, og det er netop det, som er tilfigtet ved Kjendelser, som Herreds- eller Bydommere skulle affige, at man kan komme til at prøve, om den Beslutning, som Overanklageren eller hans Medhjælpere have taget med Hensyn til den Anklagede, kan anses fuldkommen bespøjet ved de fremkomne Oplysninger, ikke blot, om den kan anses for fuldkommen vel bespøjet med Hensyn til Spørgsmaalet, om der overhovedet skal reises Anklage, men ogsaa om det er det rette Forhold, for hvilket Vedkommende sættes under Tiltale; det er af den Grund, at der igjennem de dertil knyttede Paragrafer er indrømmet Herreds- eller Bydommeren en Myndighed til at kunne forandre Anklagebeslutningens Indhold, naar han finder det nødvendigt. Dommeren kan ligefrem nægte, at nogen Forsøgning finder Sted, og det er et af de Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om at kunne rekvirere til Appel, for at Overanklageren kan faae prøvet, om han eller Dommeren, der har nægtet Sagens Forsøgning, maatte have Ret.

Man har fremdeles omtalt et enkelt Punkt, som har Hensyn til § 230, nemlig om, hvilken Majoritet der udfordres for at erklære en